

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.184/2012/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2013. április hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A magánokirat-hamisítás vétség miatt I.r.vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 31.Bf.10.329/2011/7. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A **Pesti Központi Kerületi Bíróság** a 2011. január 20. napján kihirdetett **18.B.80.684/2008/81. számú ítéletével**

Az I.r. vádlottat 23 rb. közvetett tettesként - 11 esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt megrovásban részesítette.

Ellenben a 23 rb. a Btk.288.§.(1) bekezdés a/ pontjába ütköző jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A II.r. vádlottat az ellene 23 rb. a Btk.288.§.(1) bekezdés a/ pontjába ütköző jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette, valamint a 23 rb. a Btk.276.§- ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

A III.r. vádlottat 13 rb. bűnsegédként - 7 esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége miatt megrovásban részesítette.

Ellenben a 13 rb. a Btk.288.§.(1) bekezdés a/ pontjába ütköző jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I.r. vádlottat 500.000 Ft, a III.r. vádlottat 250.000 Ft megfizetésére kötelezte. A fennmaradó bűnügyi költségről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak terhére a felmentés, illetve a részfelmentés miatt, az I.r. vádlott és védője, valamint Harmat Imre III.r. vádlott felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.15091/2011/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést visszavonta és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítélete az ügyészi fellebbezés visszavonása folytán 2011. október 28. napján a II.r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2012. február 27. napján kihirdetett ***31.Bf.10.329/2011/7. számú ítéletével*** az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. és a III.r. vádlottak tekintetében megváltoztatta.

Az I.r. vádlott cselekményei közül 8 rb., ebből 7 esetben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt, a III.r. vádlott cselekményei közül 5 rb., ebből 4 esetben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette.

E vádlottakat a fennmaradó cselekmények miatt tekintette megrovásban részesítetteknek.

Pontosította az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlott személyazonosító okmányának számával.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete a III.r. vádlott tekintetében 2012. április 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az I.r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.539/2012/2. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el, az általa megállapított tényállás megalapozott, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, majd részletesen, meggyőzően és logikusan megindokolta, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

A másodfokú bíróság ugyancsak a perrendi szabályok betartásával járt el. Észlelte, hogy az I.r. vádlott tekintetében egyes cselekmények már elévültek, ennek megfelelően azok tekintetében megszüntető rendelkezést hozott, és a vádlottat a fennmaradó cselekményekben tekintette megrovásban részesítettnek.

A másodfokú bíróság ezen döntését törvényesnek és megalapozottnak ítélte, melynek megváltoztatására lehetőséget nem látott.

Mindezek alapján indítványozta a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a Be.397.§. alapján.

A harmadfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy az I.r. vádlott a ország1 munkavállalás úttörője volt, aki a kontingentált vállalkozási export engedélyek megnyerésével tudott németországi munkavállalást biztosítani.

Az információs adatlap melléklete volt a kérelemnek, abban nem voltak valótlan adatok, mert a külföldi partnerekkel kötött vállalkozási szerződésekből az nem tartalmazott adatokat. Azt, hogy a belföldi referencia-adatoknál hamis adatokat szolgáltatnak, azt senki nem cáfolta. Ennek az volt a célja, hogy megkapják a szükséges kontingenst.

Utalt még az I.r. vádlottat terhelő vallomásokra - a tanú1 és a III.r. vádlott - melyeket súlytalannak tartott.

Az I.r. vádlott szintén fenntartotta a fellebbezését.

A kontingentált vállalkozási export engedélyezést szabályozó rendeletre hivatkozott, ami szabályozta, hogy milyen nyomtatványokat kell benyújtani. Ebben az E nem szerepel.

A Fórum anyagára hivatkozva megjegyezte, hogy mellőzhető volt a sorbarendezés bizonyos esetben.

Ők a magyar minimálbér fizetésére voltak kötelesek, amit a dolgozók meg is kaptak, az adót is befizették.

A tanú1 és a III.r. vádlott terhelő vallomásával kapcsolatban azzal érvelt, hogy velük a német hatóságok vádalkut kötöttek annak érdekében, hogy rá nézve terhelő vallomást tegyenek.

Hivatkozott még arra is, hogy mindig csak annyi dolgozót foglalkoztattak, amennyi a 7.200 márkás teljesítést hozni tudta.

Ha nem volt munka úgysem használták fel a kontingenst, az visszaadásra került.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen az átiratába foglaltakkal egyezően szólalt fel.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy a vállalkozási szerződéseket a német fél írta, és azokat a német munkaügyi hivatal ellenőrizte is.

Az I.r. vádlott és védőjének fellebbezése folytán a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét, és az azt megelőző első-és másodfokú bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be.387.§.(1)(2) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az első-és másodfokú bíróságok a perrendi szabályok betartásával jártak el.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Ezt a tényállást a másodfokú bíróság is megalapozottnak tartotta és azt csak az I.r. vádlott személyi körülményei körében egészítette ki.

Az így kiegészített tényállás lényegében megalapozott, azt a harmadfokú bíróság csak egy tényállási pont kapcsán látta szükségesnek kiegészíteni az iratok tartalma alapján a Be.388.§.(2) bekezdésére figyelemmel. A I/12. tényállás esetében ugyanis elmaradt az elkövetési idő, a kérelem benyújtási időpontjának megjelölése.

Ezért az elsőfokú ítélet 8. oldal 6. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a 158130 számú engedély alapjául szolgáló kérelmet 2000. szeptember 8. napján, míg a 018933 számú engedély alapjául szolgáló kérelmet 2001. november 12. napján nyújtották be (nyom. ir. 7. kötet 15. és 53. oldalai).

Az így kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott, pontos és hiánytalan, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a Be.388.§.(1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Kellő részletességgel számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve mely bizonyítékot milyen okból nem tartott elfogadhatónak.

A megalapozottan megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére a közbizalom elleni bűncselekményeknél.

A másodfokú bíróság maga is megalapozottnak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást, és osztotta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét is.

Helyesen emelte ki a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, hogy a III.r. vádlott és a tanú1 vallomásai alapján - szemben az I.r. vádlott védekezésével - tényként volt megállapítható, hogy a cégek érdekében benyújtott kérelmek valótlan teljesítési volumeneket, árbevételt és munkabérek tartalmaztak. Az I.r. vádlott által irányított cégeknek érdekük fűződött ahhoz, hogy a pozitív elbírálás, és a nagyobb kontingens megszerzése miatt valótlan adatokat tüntessenek fel az engedélyezési kérelmeken és az azokhoz csatolt vállalkozási szerződéseken.

Mindezek alapján a megalapozott tényállásra figyelemmel, nem kerülhetett sor a harmadfokú eljárásban sem az I.r. vádlott felmentésére. A felmentést célzó fellebbezések ugyanis az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozzák, amelyre a harmadfokú eljárásban sincs jogi lehetőség.

Az eljáró első- és másodfokú bíróság helyesen vont le következtetést az I.r. vádlott bűnösségére.

A védelmi érvelésre reagálva a harmadfokú bíróság rámutat arra, hogy nem kizárólag az engedély benyújtásához használt adatlap, hanem az ahhoz mellékletként csatolt valótlan tartalmú okiratok együttesen valósították meg a közbizalom elleni bűncselekményt.

Az I.r. vádlott felszólalására reagálva, megjegyzi a harmadfokú bíróság, hogy a cselekmény megvalósulása szempontjából nincs jelentősége az elnyert kontingens tényleges felhasználásának, hogy abból valamennyi visszaadásra került-e vagy sem.

Törvényesnek találta a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság azon rendelkezését is, mely szerint megállapította, hogy az I.r. vádlott 8 rb. - 1999. március 12. napja előtt elkövetett - magánokirat- hamisításként értékelt cselekményeknek a (Btk.276.§.) büntethetősége elévült, mert a Btk.35.§.(1) bekezdése alapján az elévülést félbeszakító első eljárási cselekmény 2002. március 12. napján történt.

Ekként pedig törvényes volt a tényállás I/1.,4.,5., 6., 7., 8., II/1. és 2. pontjaiban foglalt bűncselekmények miatt a Be.373.§.(1) bekezdés I/a/ pontjára, illetve a Be.6.§.(3) bekezdés c/ pontjára, és a Btk.33.§.(1) bekezdés b/ pontjára alapított - hatályon kívül helyezés melletti - eljárás megszüntetés, elévülés címén.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba az I.r. vádlottnál a büntetés kiszabása során értékelhető súlyosító és enyhítő körülményeket. Ezt a harmadfokú bíróság csak annyiban látta szükségesnek kiegészíteni, hogy a másodfokú ítélet kihirdetés óta további, több mint egy éves időmúlás következett be, amit a vádlott javára kell értékelni.

A bűnösségi körülmények értékelése során törvényesen járt el mind az első-, mind a másodfokú bíróság, amikor a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célokat a Btk.71.§.(1)(2) bekezdései alkalmazásával kiszabott megrovással is elérhetőnek látta.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a harmadfokú bíróság is törvényesnek találta.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 31.Bf.10.329/2011/7. számú ítéletét a Be.397.§. alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év április hó 26. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 31.Bf.10.329/2011/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.184/2012/7. számú végzése folytán 2013. év április hó 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év április hó 26. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:
Moncz Tímea
tisztviselő